

DIEPTE VAN VERTROUWEN

Door Ian Decoopman

INHOUD

Inhoud

Diepte van Vertrouwen	1
Inhoud	2
Over de auteur	3
Hoofdstuk 1	4
Hoofdstuk 10	25
Hoofdstuk 20	44
Hoofdstuk 30	63
Hoofdstuk 40	85
Hoofdstuk 50	106
Hoofdstuk 60	142
Hoofdstuk 70	181
Hoofdstuk 80	237
Hoofdstuk 90	292
Hoofdstuk 100 (epiloog)	327

OVER DE AUTEUR

Ik ben Ian, 17 jaar en ben momenteel student in Sigo Gistel. Ik ben begonnen met schrijven uit verveling en kon er op een bepaald moment geen genoeg meer van krijgen. Ik ben een grote fan van de zee en het mysterie errond en dat probeerde ik in mijn allereerste boek te koppelen aan mijn favoriete genre "thriller".

Dit boek is opgedeeld in vele hoofdstukken omdat ik het zo persoonlijk als lezer ook makkelijker zou vinden om te lezen. Hoofdstukken zijn dus niet persé langer, er zijn er gewoon meer. Hierdoor kan je makkelijk "even een hoofdstukje" lezen.

Hopelijk geniet je hier evenveel van zoals ik genoten heb dit te schrijven!

Veel leesplezier

HOOFDSTUK 1

Vandaag was een belangrijke dag, een speciale dag, een dag waar Lian al een heel jaar naar had uitgekeken. De komende weken zouden voor hem de tijd van zijn leven worden. Beneden in het huis klonk het drukke stemgeluid van zijn vader, die zoals gewoonlijk in gesprek was via de telefoon. Druk, druk, druk... En zijn moeder haastte zich door de kamers, bezig om tientallen koffers te vullen, alsof ze het hele huis mee wilde nemen. Op zijn kamer nam Lian een trui uit de kast en legde die in zijn koffer. Meteen twijfelde hij. Heb ik dit echt nodig? Hij haalde de trui er weer uit. Het is daar elke dag minstens 28 graden zijn, een trui zou alleen maar ruimte innemen. Hij legde de trui weg en vulde zijn koffer met nog een paar shorts. Op dat moment verstomde zijn vaders stem beneden. Er klonken voetstappen op de trap “Lian!” riep hij. “Ja!” riep de jongen terug. “Is je koffer al gemaakt? De dienst zei net dat ze de vlucht vervroegd hebben om ons rapper ter plaatse te krijgen,” zei zijn vader terwijl hij in de deuropening verscheen. “Bijna klaar,” antwoordde Lian met een knipoog. “Het is mama die alles vertraagt. Zij neemt heel het huis mee!”

Zijn vader grijnsde. Hij wist maar al te goed dat zijn vrouw vaak overdreef. Vorig jaar had ze zelfs de gereedschapskist van hem meegenomen, ‘voor het geval dat’. Ironisch genoeg was die nooit gebruikt, aangezien ze in een gigantisch huis verbleven met een compleet uitgerust laboratorium eronder. “Je kent haar toch,” zei zijn vader.

“Maar mama is ook bijna klaar. Dus haast je een beetje, dan kunnen we nu al naar de luchthaven vertrekken.” “Oké, komt in orde,” antwoordde Lian, terwijl zijn vader weer naar beneden liep. Buiten was het donker. Het enige licht in de straat kwam van zijn kamerraam. Lian haatte het donker; het voelde als een gapend zwart gat. Hij trok snel het rolluik omlaag en ging verder met inpakken. Deken, koptelefoon, paspoort, duikerscertificaat en zijn Sea Crabbers-toegangspas — zonder die laatste twee zou de hele reis onmogelijk worden. Hij borg ze veilig op in het voorvak van zijn goud gestreepte koffer. Hij dacht dat hij alles bij zich had, en wat ontbrak, zou hij wel ter plaatse oplossen. Hij ritste de koffer dicht, nam zijn gsm en deed zijn jas aan. Met de koffer in de hand liep hij naar beneden. “Ben klaar!” riep hij. Zijn vader zat aan de grote keukentafel, achter zijn laptop. Waarschijnlijk was hij nog snel wat werk aan het afhandelen. Lian schoof naast hem aan. “Nu wachten we alleen nog op je ma,” zei zijn vader.

De klok wees 23:26 aan. “Op welk uur vertrekt onze vlucht, papa?” vroeg Lian nieuwsgierig. “Wanneer wij er zijn en willen vertrekken. Het is ons vliegtuig, hè,” zei zijn vader met een sarcastische glimlach. Voor Lian bleef het een raar besef dat zijn ouders een eigen zee-expeditiebedrijf hadden dat zelfs samenwerkte met de Spaanse marine. Toch mocht hij er in België met bijna niemand over praten, iets waar hij zich vaak aan ergerde. Boven klonk het geritsel van ritsen. Zijn moeder kwam naar beneden met drie volle koffers. Zijn vader snelde toe om ze van haar over te nemen. “De

gereedschapskoffer mee?” vroeg Lian uitdagend. “Nee,” antwoordde zijn moeder droog. “Zorg jij er maar voor dat je alles bij je hebt.” Samen sleepten zijn ouders de koffers naar de voordeur. Lian telde er vijf in totaal: één van hem, één van papa, en drie van mama. Wat zou ze dit keer overbodigs hebben meegenomen? Vroeg hij zich af. “Lian, kom je? En doe het keukenlicht uit!” riep zijn vader. “Oké!” riep de jongen terug. Hij klikte het licht uit en liep naar de voordeur. Buiten stond de taxi al klaar. Een vriendelijke, wat mollige man met golvend zwart haar laadde de koffers in de kofferbak. “Alessandro,” stelde hij zich voor met een warme glimlach. “Ik breng jullie vandaag naar Zaventem, Brussels Airport.” De familie knikte en stapte in. Zijn moeder leunde naar Lian toe en fluisterde: “De rit duurt nog een uur, dus slaap nog wat nu het nog kan. Het wordt een lange nacht.” Lian knikte, zakte weg in de zetel en draaide zich naar het raam. Buiten was alleen duisternis te zien. Hij sloot zijn ogen en viel bijna meteen in slaap, terwijl de taxi de straat uit reed.

Hoofdstuk 2

Lian werd wakker in de taxi. Buiten zag hij mensen staan bij een bushalte, slaperig en wachtend. De wagen reed langs hen heen en sloeg een groot parkeercomplex in. Zijn horloge gaf 01:11 aan. “We zijn er bijna,” zei Alessandro tegen Lians vader. De taxi kwam tot stilstand. Terwijl Alessandro de koffers uitlaadde, stapte het gezin uit. Hij zwaaide hen uit toen ze de luchthaven binnengingen. Binnen overhandigde Lians moeder hem zijn boardingpass. “Zorg dat je deze niet kwijtgeraakt, anders kan je hier blijven en kan je

niet mee,” zei ze streng, al wist ze dat er altijd een onlineversie was.

Samen liepen ze naar de check-in balie voor jets. De koffers verdwenen op de band en de baliemedewerkster wees hen naar een kleine lounge. “U mag daar even wachten, meneer,” zei ze. “Bedankt,” antwoordde Lians vader beleefd. Zes minuten later kwam een golfkarretje voorgereden. De chauffeur, een Aziatische man, keek op. “Meneer De Wichte?” “Dat zijn wij!” bevestigde zijn vader. Ze stapten in en lieten zich naar de douane rijden. Terwijl ze passeerden, keek Lian naar de mensen in de lange rijen: kinderen in kinderwagens, jonge koppels, een man met een tulband. Zijn blik bleef haken aan een jongeman met rossig haar die boos terugstaarde, alsof hij zich bekeken voelde. Lian keek snel weg. Bij een afgelegen controlepost gingen ze door metaaldetectors. Lian legde zijn gsm en horloge op het bandje, maar toen hij erdoor liep, klonk een harde piep. “Even controleren, meneer,” zei een agent.

De handscanner piepte bij zijn broekzak. Lian haalde verlegen zijn earpods tevoorschijn. De agent knikte, gaf ze terug en liet hem door. Zijn moeder deed haar juwelen weer om, waarna ze verder konden. “Nu rechtstreeks naar onze gate,” zei zijn vader. “Hoelang duurt de vlucht?” vroeg Lian nieuwsgierig. “Een drietal uur,” antwoordde hij. Voor het eerst zou Lian met zijn ouders meevliegen in hun eigen vliegtuig. Vorig jaar had hij nog een commerciële vlucht naar Palmarosa genomen, alleen, terwijl zijn ouders al weken daar waren. In die weken verbleef hij eerst bij zijn grootouders,

daar kreeg hij wel meer aandacht dan bij zijn ouders. Maar op Palmarosa bij de Sea Crabbers voeld hij zich toch echt deel van iets groots. Hij dacht terug aan hoe hij vorig jaar had meegewerkt aan het volgen van de schildpad 'Mimisou'. Het karretje stopte voor een matzwart vliegtuig met gouden tinten binnenin. De inrichting was modern, met enkele losse stoelen en grote schermen die een wereldkaart projecteerden. Zijn moeder koos een afzonderlijke stoel, zijn vader nam plaats bij de controlepanelen, en Lian nestelde zich in de stoel achter zijn mama. Een piloot verscheen in de deuropening. "Beste passagiers, vandaag vliegen we rechtstreeks naar Palmarosa. Het is er momenteel 30 graden en we landen rond 6 uur. Gelieve uw gordels aan te houden. Geniet van de vlucht." Hij verdween weer in de cockpit. Op de schermen verscheen een melding: Plaats uw badge tegen de scanner. Lian hield zijn Sea Crabbers-pasje tegen de sensor. "Welkom Lian," verscheen er meteen op zijn drie schermen.

Hoofdstuk 3

Het vliegtuig taxiede naar de startbaan terwijl Lian nieuwsgierig naar zijn schermen staarde. Hij zag talloze tabbladen, mappen vol missies. Een recente titel sprong eruit: *Man in roeiboot te ver in zee*. Hij grijnsde. Soms leek het alsof de Sea Crabbers voor de meest banale zaken hun hightech inzet gebruikten. Zijn vader keek even op. "Normaal heb je toegang tot de volledige database. Houd je hier maar wat mee bezig, of slaap een paar uur. Maar stoer me niet." "Ik heb het al gevonden," zei Lian rustig. Zijn vader was alweer verdiept in de schermen. Hij was onvermoeibaar,

altijd bezig. Lian bladerde verder en vond bestanden over onbekende DNA-fragmenten die diep in de oceaan waren aangetroffen. Diersoorten die vermoedelijk op twaalf kilometer diepte leefden — dieper dan enig mens ooit had kunnen duiken vanwege de immense druk. Een ander document bevatte schetsen van nieuwe duikboten en metaalsoorten. Dat vond hij dan weer veel interessanter dan de oude man in een roeiboot. Het vliegtuig was inmiddels opgestegen; zijn horloge wees 02:56. De stilte in de cabine werkte bijna hypnotiserend. Lian bleef bladeren en las over een schepsel dat leek op een kruising tussen een octopus en een zeehond. Zijn vader had het tijdens een teamoverleg ooit “monster 563” genoemd. Het idee dat er onbekend zeeleven bestond, wakkerde Lians nieuwsgierigheid nog meer aan. “Lian?” Zijn moeder draaide zich om. Haar stem klonk zacht en zorgzaam. “Wat denk je van de projecten?” “Geweldig, mama. Ik kan niet geloven dat ik zoveel toegang krijg,” zei hij oprecht. “Er valt nog zo veel te ontdekken,” voegde hij eraan toe, zichtbaar opgewonden. Zijn vader onderbrak hem. “Je kunt beter wat slapen. De echte ontdekkingen beginnen daar pas.” Lian knikte en probeerde zich neer te leggen bij het advies. Toch bleef de spanning in hem gloeien. Een stewardess kwam langs en vroeg of ze iets wilden drinken. Lian nam een glas Fanta aan en liet zijn blik op de wereldkaart rusten. Zijn gedachten dwaalden terug naar vorig jaar: de zeeschildpadden, de kleurrijke riffen, de schepen van zijn ouders. Toen klonk de stem van de piloot opnieuw. “Beste

passagiers, we naderen Palmarosa. Bereid u voor op de landing binnen tien minuten.”

Na de landing stroomde adrenaline door Lian heen. De warme, zoute lucht buiten sloeg als een golf tegen hem aan. Zijn ouders straalden dezelfde vreugde uit. Bij de uitgang van de luchthaven nam zijn vader contact op met de chauffeur die klaarstond met een bordje. De taxi arriveerde, de koffers werden ingeladen en het gezin stapte in. Buiten begon de zon langzaam op te komen. Terwijl de wagen wegscheurde, dacht Lian bij zichzelf: *Dit is pas het begin.*

Hoofdstuk 4

De taxi stopte abrupt voor het imposante Sea Crabbers-gebouw. Het torende hoog boven de zee uit, omringd door palmbomen en met een panorama dat betoverde. Voor Lian voelde het nog steeds onwerkelijk dat dit van zijn ouders is. Zijn moeder en vader tilden hun koffers uit de wagen. Lians blik werd echter naar de lift in de inkomhal getrokken. Het bordje met *labo -1* prikkelde zijn nieuwsgierigheid. Hij stapte in en daalde af. Beneden ontvouwde zich een glimmend laboratorium, voornamelijk opgebouwd uit glas en witte muren. Achter de deuren zag hij de schaduwen van onderzoekers. Toen hij binnenstapte, werd hij overspoeld door bedrijvigheid: mensen in witte jassen, piepende apparaten, de geur van zeewater vermengd met chemicaliën. “Hey, Lian!” riep een jonge vrouw met een lange paardenstaart. Ze stond buiten op een balkon met een glas groenachtig vloeistof in haar hand. Haar glimlach straalde warmte uit. “Wat fijn dat je er weer bent! We hebben

je echt gemist. Ben je klaar om weer mee te helpen?” “Zeker weten,” antwoordde hij enthousiast. Ze leidde hem naar een werkbank vol schetsen. “Dit is een recent gevonden diepzeekoraal,” legde ze uit. Lian keek gefascineerd naar de kleurrijke structuren. Niet veel later kreeg hij zelf de kans mee te analyseren. Geavanceerde apparatuur, zeedieren die onderzocht moesten worden: dit keer was hij niet zomaar toeschouwer, maar deelnemer. Hij voelde zich trots.

De tijd vloog voorbij. Toen hij eindelijk op zijn horloge keek, schrok hij: 18:22. Hij haastte zich naar zijn ouders, die in gesprek waren met teamleden. Zijn vader wenkte hem. “Lian, we hadden het over de nieuwe expeditie,” zei hij opgewekt. “We willen je erbij betrekken.” “Geweldig!” riep Lian. Zijn moeder legde een hand op zijn schouder. “Het gaat om een signaal dat we hebben opgevangen. Het is anders dan alles wat we eerder zagen. Het IT-team probeert het te lokaliseren en decoderen. Tot die tijd moet jij rust nemen. Morgen wordt een lange dag.” Lian begreep het. Hij nam de lift naar boven en betrad zijn kamer. Simpel ingericht, maar met ramen die uitzicht boden op de oceaan en de oranje-paars gekleurde lucht. Terwijl de zon onderging en de zee glinsterde, liet hij zich op bed vallen. De vermoeidheid won het snel van zijn nieuwsgierigheid. Hij dommelde in, terwijl buiten de oceaan zijn geheimen bleef bewaren.

Hoofdstuk 5

De zon straalde fel boven Palmarosa. Palmbomen ritselden zacht in de warme bries. Lian zat aan het zwembad

van de moderne villa die de basis vormde voor de Sea Crabbers. Het turquoise water beneden lonkte. Tijdens het ontbijt hadden zijn ouders hun plannen besproken: zij zouden zich bezighouden met het mysterieuze signaal. Voor Lian lag de focus elders: duiktrainingen en nieuwe vrienden maken. Een uur later stond hij bij de duikclub *El Vasol*. Voor de ingang verzamelde zich een groep jongeren. Daar herkende hij Sen, zijn rossige haar glinsterend in de zon. “Hey, is dit je eerste keer hier?” vroeg Sen luchtig. “Ja,” antwoordde Lian met een glimlach. Hij voelde zich meteen op zijn gemak. Sen leidde hem naar binnen. Het gebouw rook naar zeezout, posters van onderwaterlandschappen sierden de muren, en in de vloer zat een groot raam dat uitzicht gaf op een aquarium vol kleurrijke vissen. “Wauw,” fluisterde Lian bewonderend. “En wacht maar tot je de duikpakken ziet!” zei Sen lachend.

Bij de instructietafel stond Willie, de oudere instructeur in een Hawaïi-hemd. Hij straalde vriendelijkheid uit, al hing er ook iets geheimzinnigs om hem heen. “Hallo jongens! Welkom bij *El Vasol*!” zei hij met diepe, geruststellende stem. Hij leidde de groep langs de uitrusting, legde zorgvuldig de zuurstofflessen en pakken uit. Lians blik gleed ondertussen naar een muurposter met kleurrijke schema’s van duikvaardigheden. Zijn nieuwsgierigheid groeide. “Nu naar het spannende deel,” zei Willie met een geheimzinnige glimlach. “Iedereen krijgt van mij een aparte opdracht, per twee.” Zijn ogen richtten zich op Lian. “Voor jou heb ik iets speciaals. Jij hebt al ervaring. Overmorgen om 10.00 uur komen jij en Sen alleen bij mij. Dan vertel ik jullie

wat je moet doen.” Lian knikte. Zijn hart sloeg sneller. De les eindigde en Willie verdween naar boven, vermoedelijk naar zijn woonruimte. Met een grote glimlach nam Lian afscheid van Sen. Toch bleven vragen door zijn hoofd spoken. Hoe wist Willie van zijn ervaring? En zou dit iets met de Sea Crabbers te maken hebben?

Die avond kroop hij in bed, zijn gedachten vol van de opdracht én van de nieuwe vriendschap met Sen. De spanning hield hem nog even wakker, tot de slaap hem eindelijk overmande. Zou de opdracht met de sea crabbers te maken hebben? En hoe wist hij dat ik al ervaring had? Deze gedachtes kwamen hem nog de laatste minuten te binnen voor hij in slaap viel.

Hoofdstuk 6

De zon kwam deze ochtend op als een gouden schijf boven de horizon van Palmarosa. Lian zat aan de keukentafel in het hoofdkwartier, terwijl de geur van versgebakken brood en tropisch fruit de lucht vulde. Zijn ouders, druk in de weer met hun dagelijkse taken, waren levendig en vol enthousiasme. "We hebben alweer een aantal nieuwe aanvragen voor duikmissies binnengekregen," merkte zijn moeder op, terwijl ze met een mes over de ananas sneed. "Je zou trots moeten zijn, Lian. Je familie is aan het werk voor het welzijn van de oceaan." Lian knikte, nog steeds in gedachten verzonken. Terwijl hij naar het fruit keek, dwaalden zijn gedachten af naar de signalen die de Sea Crabbers onlangs hadden opgevangen en wat die zouden kunnen betekenen.

Het idee om iets te ontdekken dat de oceaan verborgen hield, gaf hem een golf van nieuwsgierigheid, maar tegelijkertijd voelde hij ook een groeiende spanning. Wat als de ontdekking iets gevaarlijks met zich meebracht? Wat als hij in de problemen zou komen? Hij schudde zijn hoofd om die gedachten van zich af te schudden en concentreerde zich op het ontbijt. Na het ontbijt besloot Lian een wandeling te maken om zijn hoofd leeg te maken. Hij slenterde door de kleurrijke straatjes van het eiland, langs de wapperende palmbomen en de glinsterende blauwe zee die een uitnodigende blik wierp. Terwijl hij voorbij lokale markten liep, vol met handgemaakte souvenirs en verse producten, begon de schoonheid van het eiland zich volledig tot hem door te dringen. Het leven daar was eenvoudig en mooi, en toch voelde Lian de spanning als een onzichtbare schaduw boven zijn hoofd hangen. Uiteindelijk arriveerde hij bij de duikclub, waar de sfeer bruisend was van energie en opwinding. Het was een gewone dinsdag, maar het voelde als een speciale gelegenheid. Enkele jongeren stonden al te kletsen en hun uitrusting te checken. Sen had hem al verteld dat ze een trainingssessie zouden houden in het zwembad voordat ze de volgende dag op een duikexcursie gingen. Lian had niet kunnen wachten om Sen terug te zien en om terug samen met hem onderwaterdingen te ontdekken. Toen Lian binnenkwam, viel zijn blik meteen op Jenna en Kaat, die met elkaar aan het praten waren. Jenna lachte hard, haar sportieve energie stralend terwijl ze Kaat aanmoedigde om een sprongetje te maken. Kaat, altijd een beetje terughoudend. Jenna zag er ook sportief uit: brede

schouders, lang bruin haar op har rug, altijd een brede glimlach en glinsterende blauwe ogen. Ze was ook altijd sportief en losjes gekleed: altijd in een bikini of een zeer korte short met een topje. Kaat daarentegen droeg altijd dezelfde soort kledij, een topje met een korte broek eronder. Zij heeft lang goudbruin haar en lichtbruine, groene ogen.

Lian kon het niet helpen om te glimlachen; deze momenten, die op het eerste gezicht simpel leken, waren de momenten die alles bijeenhielden. "Hey, Lian!" riep Sen, die net de zaal in kwam met zijn duikmasker rond zijn nek. "Ben je klaar voor het zwembad? We moeten flink oefenen vandaag! Willie is al binnen en hij lijkt in een zware bui te zijn." Lian knikte, maar een zweem van bezorgdheid over de mysterieuze Willie kwam in hem op, maar hij had er vertrouwen in dat Willie hen door hun angst en onzekerheid heen zou helpen. Ze verzamelden zich aan de rand van het zwembad, waar een aangename bries van de zee naar binnen kwam. Willie, met een aloha-hemd dat een kleurrijke flora blootstelde, was een interessante mix van vriendelijkheid en autoriteit. "Welkom bij de training, jongens en meisjes!" begon hij, terwijl zijn grijze haar in de wind wapperde. "Vandaag gaan we de basis van duiken in een gecontroleerde omgeving leren, zodat jullie je klaar kunnen voelen voor de echte diepten van de oceaan." De woorden van Willie klonken als muziek in Lian's oren. Hij begon te beseffen dat dit een kans was om zichzelf uit te dagen, om deeltjes van zijn angsten los te laten in plaats van ze te verbergen. Samen met zijn vrienden voerden ze verschillende oefeningen uit, van het

onderwater ademen tot het nemen van de eerste duikbewegingen. Lian voelde de opwarming van de adrenaline in zijn lijf terwijl hij zijn voorzichtigheid opzijzette en zich meer op zijn gemak voelde in het water. Tegen de tijd dat ze hun sessie beëindigden, leek de energie stijgend. Terwijl ze in het zonlicht lagen te ontspannen, bespraken ze hun plannen voor de volgende dag. Jenna was druk bezig met het uitzoeken van een duiklocatie. "Ik hoorde dat ze in het zuidoosten van het eiland, bij het rif een aantal geweldige zeedieren hebben gespot. En wie weet, misschien vinden we er nog meer interessante dingen?" Haar ogen glinsterden van opwinding. Kaat, die altijd meer bedachtzaam was, knikte. "Dat klinkt leuk, maar we moeten ook voorzichtig zijn. We weten niet wat er onder het oppervlak ligt, en we moeten ons aan de veiligheidsregels houden." Sen knikte enthousiast en voegde toe: "We zijn een team, en we moeten op elkaar letten. Niemand gaat alleen of zonder instructeur!" Dit leidde tot een lach. Ok opa, lachte Lian. Het lachen eindigde toen de zon onderging, maar de energie bleef hangen. Terwijl ze hun spullen opruimden, voelde Lian dat de band tussen hem en zijn vrienden sterker werd. Dit gevoel van gemeenschap en steun zou essentieel zijn, vooral als de ontdekkingsstochten de volgende dag zouden beginnen. Uiteindelijk kwam het moment dat ze de club verlieten. De nacht viel over Palmarosa, en de sterren verschenen als diamanten aan de donkere hemel. Terwijl Lian terug wandelde naar het hoofdkwartier, voelden de geluiden van de nacht rustgevend aan. Het geluid van de golven die tegen de kusten beukten, vermengde zich met de zachte maar warme bries. Hij dacht

aan het avontuur dat hen te wachten stond en hoe ze samen als een team zouden duiken. Die nacht viel hij in een onrustige slaap, zijn hoofd vol beelden van verborgen onderwaterwereld en mysterieuze wrakken. De spanning van een onbekende ontdekking maakte het allemaal spannend. Bij het krieken van de dag, met de zon die helder opkomt boven de horizon. Hij was er helemaal op voorbereid om in de diepte van de oceaan te duiken, vooral om te weten wat er allemaal verborgen ligt.

Hoofdstuk 7

De zon stond hoog boven Palmarosa toen Lian en Sen voor de ingang van de duikclub wachtten. Het witte gebouw schitterde in het licht, en door de ramen waaide een zoute bries naar binnen. Lian kneep zijn ogen half dicht en voelde hoe de spanning in zijn buik groeide. Hij wilde weten waarom Willie hen apart had geroepen. Sen daarentegen keek wat ongemakkelijk rond. Hij hield van de zee, maar dit voelde anders. Een speciale opdracht, zonder toezicht van anderen, zette hem op scherp. Hij probeerde het niet te tonen, maar de lichte frons op zijn voorhoofd verraadde zijn onrust. Willie verscheen even later boven aan de trap. Zijn mager postuur leek klein onder de felle zon, maar de grijns op zijn gezicht was onmiskenbaar zelfverzekerd. Zijn grijze haar wapperde in de wind terwijl hij hen wenkte. “Vandaag is geen gewone training,” zei hij kort. Zijn stem was hees, maar dwingend. “Ik wil zien of jullie op elkaar kunnen vertrouwen. In de zee is vertrouwen alles. Eén fout en je redt het niet.” Terwijl ze de trap afdaalden, merkte Willie hoe Lian nieuwsgierig vooruit

stapte. Die jongen had altijd die honger naar avontuur, alsof hij niet kon wachten tot het onbekende zich liet zien. Sen daarentegen keek schichtig om zich heen, elke beweging afwegend. Het contrast tussen de twee amuseerde hem, maar ook iets anders ging door zijn hoofd. Hij dacht aan het verleden, aan de keuzes die hem hier gebracht hadden, en hoe deze jongens misschien meer waren dan gewoon leerlingen. Beneden in de donkere ruimte lagen zuurstofflessen en ouder duikmateriaal tegen de muren. De geur van nat neopreen hing er zwaar. Willie zette twee kisten neer. “Er is een wrak aan de noordkant van het eiland. Jullie gaan ernaartoe. Samen erin, samen eruit.” Sen trok zijn wenkbrauwen op. “Alleen wij twee?” Willie glimlachte kort. “Ik hou jullie wel in het oog. Vertrouwen leer je niet in een groep, maar in duo’s.” Een klein bootje bracht hen later naar de noordkant. Het water glinsterde onder de middagzon. Willie hield zwijgend het roer vast. Hij keek strak naar de horizon, maar zijn gedachten dwaalden af. In de gezichten van de jongens zag hij iets dat hem herinnerde aan zichzelf, jaren geleden: de mix van nieuwsgierigheid en onrust. Toen ze de plek bereikten, wees hij naar beneden. “Daar ligt het. Succes.” Lian voelde zijn hart sneller kloppen toen hij zijn uitrusting aantrok. Sen deed hetzelfde, maar keek voortdurend naar hem alsof hij zeker wilde zijn dat alles goed zat. Samen lieten ze zich in het water zakken. De stilte van de zee sloot hen in. Hun ademhaling klonk dof, en de stralen van de zon braken in golven boven hen. Dieper tekende het wrak zich af. Het schip lag half ingegraven in zand, overwoekerd door algen. Lian zwom vooruit, gedreven door

nieuwsgierigheid. Hij gleed door een opening en liet zijn zaklamp over de binnenkant schijnen. Sen volgde, maar bleef dichterbij de uitgang. Plots zag Lian iets glinsteren: een metalen kistje, half in het zand. Hij trok eraan, maar het zat vast. Sen tikte hem op de schouder en wees naar zijn tijdmetre. Hun zuurstof liep terug. Met tegenzin liet Lian het kistje los. Ze zwommen terug naar boven, waar het licht hen verwelkomde. Aan de oppervlakte wachtte Willie. Zijn ogen knepen zich samen terwijl hij hen aankeek. “En?” vroeg hij. Sen haalde zijn schouders op. “Een oud wrak. Meer niet.” Willie knikte langzaam, maar zijn blik bleef rusten op Lian. In zijn gedachten speelde een andere vraag: wat had de jongen precies gezien?

Hoofdstuk 8

De volgende dag hing er een bruisende sfeer in de duikclub. Vandaag zouden ze voor het eerst als groep samen duiken. De ruimte vulde zich met stemmen, het geluid van metalen gespen en gelach dat weerkaatste tegen de witte muren. Jenna stond breeduit te gebaren terwijl ze een grap maakte, haar stem luid en vol energie. Kaat luisterde, maar hield haar armen gekruist en knikte slechts af en toe. Voor Jenna leek alles een uitdaging, voor Kaat een test van voorzichtigheid. Sen observeerde het tafereel en voelde een lichte bezorgdheid. Hij wist dat die twee elkaar vaak tegenwerkten, en onder water kon dat gevaarlijk zijn. Lian daarentegen keek nieuwsgierig rond, alsof hij elk detail van de club in zich wilde opnemen. Hij straalde enthousiasme uit, klaar om te ontdekken wat er ook op zijn pad kwam. Willie

stapte de zaal binnen. Hij sloeg in zijn handen en de groep viel stil. “Vandaag gaan jullie naar het rif. Het is groot genoeg om te verdwalen. Jullie werken in duo’s: Lian met Kaat, Sen met Jenna.” Jenna zuchtte, maar zweeg. Kaat keek enkel naar Lian en knikte. Willie zag die blik en dacht even na. Er zat iets in de manier waarop Kaat zich openstelde naar Lian dat hij zelden bij haar zag. Even later dobberden ze op de golven. Eén voor één verdwenen ze in het water. Het rif ontvouwde zich onder hen in een zee van kleuren. Scholen vissen gleden voorbij, koralen wiegden zacht in de stroming. Lian volgde Kaat door een smalle doorgang tussen rotsen. Ze leek volledig in haar element, elke beweging rustig en berekend. Hij bewonderde hoe ze zo zeker door het water gleed, alsof het haar thuis was. Toen zijn zaklamp over de bodem scheen, zag hij iets ongewoons. Een metalen plaat, half onder zand en algen. Hij veegde het schoon, en cijfers en letters kwamen tevoorschijn. Zijn hart bonsde. Dit hoorde niet bij een gewoon rif. Kaat keek hem recht aan, haar ogen groot achter het masker. Ze gebaarde dat ze dit niet mochten vergeten, maar dat het tijd werd om terug te keren. Voordat ze konden opstijgen, kwamen Sen en Jenna aangesneld. Jenna gebaarde heftig, haar energie spatte zelfs onder water van haar af. Ze hadden duidelijk iets gezien. Boven water barstte ze los. “We hebben een groot stuk metaal gevonden! Geen afval, dit was echt van een schip!” Haar stem trilde van opwindning. Kaat en Lian wisselden een blik. Ze wisten dat ze hetzelfde ontdekt hadden. Willie luisterde zwijgend. Zijn gezicht bleef strak, maar in zijn ogen lag een scherpte die niemand ontging. “Interessant,” zei hij enkel. “We bekijken

het later.” Die avond trok ieder zich terug. Eenmaal terug in het sea crabbers hoofdkwartier, Lian zat op zijn bed en dacht aan de letters op de plaat, zijn nieuwsgierigheid brandde feller dan ooit. Sen lag thuis in zijn kamer, onrustig woelend, niet zeker waarom het hem zo zwaar viel. Kaat zat in haar kamer op haar balkon en keek lang naar de zee, alsof ze er antwoorden zocht. Jenna schreef enthousiast alles op in haar notitieboek, vastberaden elk detail te bewaren. Willie zat alleen in zijn kantoor boven de club, een glas in de hand. Zijn blik gleed naar de verte, naar de oceaan die geheimen vasthield.

Hoofdstuk 9

De zon brandde fel boven Palmarosa en de lucht trilde haast van de warmte. In de duikclub was het ongewoon druk die ochtend. Overal liepen jongeren heen en weer met vinnen, maskers en zuurstofflessen. Er hing een onmiskenbare spanning in de lucht: vandaag stond er een grotere duik gepland, en iedereen wist dat het rif meer geheimen had dan het in eerste instantie leek. Lian zat op een bankje en controleerde voor de derde keer zijn uitrusting. Zijn gedachten bleven maar teruggaan naar het metalen wrakdeel dat hij en Kaat gisteren hadden gezien. Hij probeerde zich te concentreren, maar telkens dwaalde zijn blik af naar Kaat. Ze zat een paar meter verder, haar haaientandketting tussen haar vingers. Ze was altijd stil, maar vanochtend leek ze bijna gespannen. Aan de andere

kant van de zaal stond Sen luidkeels te praten tegen Jenna, alsof hij de spanning van zich af probeerde te praten. Hij maakte een paar flauwe grappen over het eten dat ze na de duik zouden krijgen, maar het leek niet te helpen. Jenna knikte nauwelijks en bleef bezig met haar pak. Ze had diezelfde gedreven blik als altijd, maar er zat iets scherp in haar houding, alsof ze sneller geïrriteerd was dan normaal. Op dat moment kwam Willie binnen. Onder zijn arm klemde hij een map. Zijn ogen gleden langs de jongeren, bleven kort hangen bij Lian en daarna bij Kaat. Hij sprak met een rustige, hees klinkende stem: “Vandaag gaan we verder waar we gisteren gebleven zijn. Het rif is groot en we moeten alle delen goed bekijken. Jullie werken opnieuw in duo’s. Er blijft een boot boven met communicatieapparatuur, dus we hebben een vangnet mocht er iets fout lopen.” De opluchting was merkbaar bij een paar van de jongeren. Toch voelde het voor Lian vreemd: Willie’s woorden klonken te strak, te zorgvuldig gekozen, alsof hij dit verhaal al vaker had gerepeteerd. Een uur later stond de groep op een boot die de zee opging. De wind sloeg in hun gezichten en de motor dreunde door hun lichamen. Lian leunde tegen de railing en keek naar de horizon, waar de oceaan zich eindeloos uitstreekte. Naast hem stond Kaat, die zwijgend naar het water staarde. “Alles goed?” vroeg hij zacht. Ze knikte, maar haar stem klonk vlak. “Ik ben gewoon... aan het nadenken.” Lian wilde nog iets zeggen, maar Sen riep hem om te helpen met de flessen. Toen ze bij het rif arriveerden, verdwenen ze één voor één in het water. De stilte onder water sloot hen meteen in. Alleen het ritmische geluid van hun ademhaling vulde de ruimte. Het

rif lag er prachtig bij: koralen in alle kleuren, vissen die als een dansende wolk om hen heen bewogen. Toch voelde het vandaag anders. Alsof er een spanning hing die niet bij de omgeving paste. Lian en Kaat zwommen samen dieper langs een rotsformatie. Kaat gebaarde dat hij zijn lamp moest gebruiken. Het licht viel op een reeks donkere spleten, en al snel zagen ze opnieuw metalen fragmenten. Dit keer lagen ze meer verspreid, alsof ze een spoor volgden. Kaat wees naar een opening in de rotswand. Achter het koraal glom een groot stuk metaal. Samen zwommen ze dichterbij en veegden het zand en de algen weg. Daar, half verroest maar duidelijk herkenbaar, stond een naam. “NEBU...” Het was niet moeilijk om te raden welk woord hier had gestaan. Nebula. Lian voelde hoe zijn hart sneller bonste. Hij keek naar Kaat. Haar blik was fel en duidelijk: dit mocht niet zomaar verteld worden. Nog voor hij kon reageren, viel er een felle lichtstraal over het wrakdeel. Willie zwom langzaam dichterbij. Zijn ogen gingen strak van de metalen wand naar de jongeren. Hij bleef een paar seconden stil hangen, alsof hij elk detail in zich opnam, en gebaarde toen dat ze terug moesten keren. Boven water was de spanning meteen voelbaar. Jenna was de eerste die begon te praten. Haar stem trilde van enthousiasme: “We hebben iets groots gezien! Geen afval, maar echt een deel van een schip. Het kan niet anders.” Sen knikte langzaam. “Ja, het was groot. Te groot.” Lian voelde de woorden in zijn keel branden, maar de blik van Kaat hield hem tegen. Zij zweeg, en dus deed hij dat ook. Willie reageerde nauwelijks. Zijn stem klonk beheerst, bijna te rustig: “Goed werk allemaal. We hebben bevestiging dat er wrakstukken

zijn. “Dat was genoeg voor vandaag.” Maar de glinstering in zijn ogen vertelde een ander verhaal. Die avond zaten Lian, Sen, Kaat en Jenna samen op het strand. De lucht kleurde oranje terwijl de zon onderging. Sen gooide een steen in het water en brak het zwijgen. “Wat denken jullie dat het is? Dat stuk metaal? Het voelde... fout.” Jenna haalde haar schouders op. “Wat maakt het uit? Het is spannend! Misschien vinden we wel een compleet scheepswrak. Dat zou toch geweldig zijn?” Kaat schudde haar hoofd. “Nee. Dit was niet zomaar een wrak. Ik heb genoeg ervaring om dat te weten. En niet alles wat in de zee ligt, hoort gevonden te worden.” Lian knikte langzaam. Hij wist dat ze gelijk had. Het woord Nebula bleef rondzingen in zijn hoofd. Het klonk gevaarlijk, alsof er een verhaal achter zat dat niemand nog kende. Die nacht bleef het voor ieder van hen knagen, al gingen ze er verschillend mee om. Lian lag wakker, zijn gedachten steeds terug naar de letters op de metalen wand. Sen draaide onrustig heen en weer, met een vage onrust die hij niet onder woorden kon brengen. Jenna bladerde in haar notitieboek en schreef alles op, vastbesloten geen detail te vergeten. Kaat zat lang op haar balkon, de ketting in haar hand, starend naar de donkere zee. En Willie? Hij bleef in zijn kantoor boven de club. De werkmap lag open voor hem op tafel, vol oude aantekeningen en vergeelde foto's. Zijn ogen rustten op één naam die steeds weer opdook: Nebula Network. Hij sloeg het glas naast zich leeg en liet zijn hoofd in zijn handen zakken. De jongeren waren dichterbij gekomen dan hij had gewild. Diep in de oceaan lag een geheim dat al

jaren verborgen was. En nu dreigde het boven water te komen...

HOOFDSTUK 10

De volgende ochtend hing er een merkwaardige stilte in het Sea Crabbers-hoofdkwartier. Het huis stond vol personeel dat met laptops, telefoons en kaarten bezig was, maar toch leek het alsof iedereen fluisterde. Lian merkte het meteen toen hij de trap afkwam. De gesprekken stopten even, alsof men niet wilde dat hij iets hoorde. Hij voelde de spanning in zijn maag groeien. Aan de ontbijttafel zat zijn vader met enkele teamleden. Zijn moeder liep heen en weer tussen de keuken en het kantoor, druk gebarend terwijl ze met iemand aan de lijn sprak. Op tafel lag een stapel papieren die haastig met een hand was afgedekt toen Lian dichterbij kwam.

“Ga jij maar eten,” zei zijn vader kort. Zijn stem klonk vermoeid, maar er zat ook een scherp randje in dat Lian niet gewend was. Hij schoof zonder protest aan, al brandde zijn nieuwsgierigheid. Hij wist dat er iets aan de hand was. Kaat had gisteren gelijk: dit was geen gewoon wrak. Hij voelde het in elke vezel van zijn lichaam. Een paar uur later verzamelde de jongeren zich opnieuw in de duikclub. Jenna kwam als laatste binnen, met haar gebruikelijke energie, maar vandaag zat er iets meer bravoure in haar houding. Ze gooide haar tas op de grond en grijnsde breed. “Dus, wat is het plan? Gaan

we vandaag écht kijken wat er daar beneden ligt?” Sen rolde met zijn ogen. “We kunnen niet zomaar doen wat we willen. Er is een reden dat Willie ons gisteren terugriep.” “Ja,” zei Kaat zacht, “en die reden is dat dit gevaarlijker is dan we denken.” Ze sprak het bijna fluisterend, maar haar woorden sneden door de groep heen. Willie verscheen op dat moment in de deuropening. Zijn gezicht was onleesbaar, zijn ogen vermoeid maar scherp. “Vandaag geen rif,” zei hij meteen. “We blijven in de buurt. Basisvaardigheden, teamoefeningen. Er wordt voorlopig niet verder gedoken op die plek.” Een golf van teleurstelling trok door de jongeren. Jenna gooide haar armen in de lucht. “Kom op, dit meen je niet! We waren zo dichtbij!” Lian keek strak naar Willie. Hij zag de spanning in de oude man zijn kaak, de manier waarop zijn vingers even trilden voordat hij ze in zijn zakken stak. Willie hield iets achter, daar was hij zeker van. De dag verliep traag. Er werden oefeningen gedaan in het zwembad, ademhalingstrainingen en noodprocedures. Alles voelde als tijdrekken. Terwijl de anderen lachten en elkaar natspatten, bleef Lian stil. Zijn gedachten waren bij de letters op die metalen plaat. “*Nebula*”. Toen de training voorbij was, liep hij samen met Sen naar het hoofdkwartier. Ze spraken nauwelijks. Pas toen ze bijna bij de poort waren, brak Sen het stilzwijgen. “Het klopt niet,” zei hij plots. “Willie speelt een spel. Ik weet niet wat of waarom, maar hij weet meer.” Lian knikte. “Ik dacht hetzelfde. Maar wat als dit groter is dan wij? Mijn ouders... ze doen geheimzinnig. Misschien weten zij ook iets.” Sen schopte tegen een steen. “En wat gaan we dan doen? Afwachten tot iemand ons vertelt wat er speelt? Zo werkt dat

niet.” Die avond kwam de groep weer samen op het strand. De lucht was helder en de sterren fonkelden boven hen. Jenna zat met haar benen in het zand en praatte druk over wat ze allemaal wilde ontdekken. “Misschien ligt er wel een heel schip vol schatten. Denk eens na! Dit kan onze kans zijn om echt iets te vinden dat belangrijk is.” Kaat schudde haar hoofd. “Of iets wat nooit gevonden had mogen worden.” Ze keek naar de golven alsof die haar konden antwoorden. Sen keek van de een naar de ander. “We kunnen niet blijven wachten. Morgen, vroeg, voor de club opent. We gaan zelf kijken. Met of zonder Willie.” Lian voelde een schok door zich heen gaan. Het idee was gevaarlijk, maar ook onweerstaanbaar. Hij wist dat hij geen oog zou dichtdoen zolang hij niet terug was geweest bij die plek. “Goed,” zei hij na een korte stilte. “Maar we doen dit zorgvuldig. Samen. Geen gekke stunts.” Jenna grijnsde breed. “Eindelijk iemand die me begrijpt.” Kaat zei niets, maar haar ogen verraadden dat ze al besloten had mee te gaan. Later die nacht zat Lian op de rand van zijn bed. Door het open raam hoorde hij het ritme van de golven. Hij dacht aan zijn ouders, aan hun geheimzinnige gesprekken en aan de spanning in hun stemmen. Hij dacht aan Willie, aan zijn rare blikken en zijn plotselinge terughoudendheid. En hij dacht aan het woord dat in zijn hoofd bleef rondzingen: *Nebula*. Hij wist dat dit niet zomaar een naam was. Het voelde als een waarschuwing. Toch voelde hij ook dat het te laat was om zich terug te trekken. Morgen zou alles duidelijker worden.

Hoofdstuk 11

De ochtend viel over het eiland. De lucht hing nog vol met een blauwe nevel toen vier schaduwen zich haastig langs de palmbomen bewogen. Lian, Sen, Jenna en Kaat hadden nauwelijks geslapen, maar de spanning dreef hen voort. Hun plan stond vast: terug naar het rif, zonder Willie, zonder instructeurs. De lucht was koel, en de geur van zout en nat hout hing rond de kleine boot die ze hadden losgemaakt van de pier. Sen startte de motor met een nerveus gebaar, en het lawaai van de motor leek luider dan ooit in de stilte van de ochtend. “Rustig,” fluisterde Kaat, alsof ze bang was dat iemand hen zou horen. Haar handen klemde stevig om haar ketting. Haar blik gleed onophoudelijk naar de kust, alsof ze elk moment betrapt kon worden. Jenna daarentegen straalde. Haar ogen glinsterden, en haar stem droeg een bijna kinderlijke opwindning. “Dit wordt het. Dit is waarom we hier zijn. Vandaag gaan we iets vinden dat niemand anders durft.” Lian voelde zijn maag samentrekken. Hij wilde dit, ja, maar hij wist ook dat ze gevaarlijk terrein betraden. Toch knikte hij vastberaden. Hij wist dat de anderen op hem rekenden. Het rif lag er stil en onaangeroerd bij toen ze aankwamen. Het water was zo helder dat het leek alsof de zee hen uitnodigde. Eén voor één trokken ze hun uitrusting aan. Sen’s handen trilden lichtjes terwijl hij zijn masker vastzette. Hij probeerde het te verbergen, maar Lian zag het. Onder water leek de wereld even tijdloos. Het rif ontvouwde zich opnieuw in al zijn pracht. Ze volgden hetzelfde pad als de dag ervoor, maar dit keer doken ze dieper. Lian leidde, met Kaat vlak achter hem.

Hij voelde hoe haar blik alles scherp observeerde, altijd zoekend naar tekenen van gevaar. Na enkele minuten zagen ze opnieuw de metalen stukken. Dit keer waren er meer, alsof ze dichterbij de kern van iets groots kwamen. De algen hingen als gordijnen langs de wanden, en tussen het koraal staken scherpe metalen randen uit. Toen ze een bocht omgingen, opende zich een gapende opening in de rotswand. Daarachter lag een stuk romp, enorm, verroest maar duidelijk herkenbaar als een deel van een schip. Lian's adem stakte. Het woord *Nebula* was dit keer volledig zichtbaar, in bleke letters op de roestige wand. Zijn hart bonsde. Hij keek naar Sen, die met grote ogen terugstaarde. Jenna zwom dichterbij en gebaarde dat ze naar binnen moesten. Ze straalde pure opwindung uit. Maar Kaat schudde krachtig haar hoofd. Haar blik was fel, bijna boos. Ze gebaarde naar hun meters: hun zuurstof liep sneller terug dan ze dachten. Bovendien wees ze naar scheuren in het metaal, waar donkere spleten achter schuilgingen. Het was geen veilige plek. De spanning hing zwaar in het water. Jenna schudde haar hoofd en wilde door, maar Lian pakte haar arm vast en schudde langzaam nee. Zijn blik zei genoeg: dit was geen plek om roekeloos te zijn. Met tegenzin draaiden ze om en zwommen terug naar de oppervlakte. Boven water barstte Jenna meteen los. "We waren zo dichtbij! Waarom hielden jullie me tegen? Dit is dé kans!" Kaat snoof. "Wil je soms dood? Dat schip ligt er niet voor niets." Sen keek zwijgend naar de horizon. Zijn handen klemde om de rand van de boot. "Nebula," zei hij zacht. "Het stond er echt. We weten nu zeker dat dit groter is dan ons." De terugtocht verliep stil.

Elk van hen worstelde met eigen gedachten. Lian voelde de last van wat ze gezien hadden op zijn schouders drukken.

Hoofdstuk 12

Die avond hing er een geladen sfeer in het hoofdkwartier. Lian's ouders zaten in een afgesloten kamer, samen met hun team. Stemmen klonken gedempt door de muren heen, maar de toon was hard. Lian wist dat het ging over het signaal, over het wrak, over alles wat hij en zijn vrienden die ochtend hadden gezien. Hij zat samen met Sen, Kaat en Jenna in zijn kamer. Niemand durfde als eerste te praten. Jenna zat ongeduldig te tikken met haar vingers, Kaat draaide zenuwachtig aan haar ketting. "Dus," brak Jenna uiteindelijk de stilte, "wat nu? Doen we alsof er niks is gebeurd? Of vertellen we het gewoon?" "Vertellen?" Sen's stem sloeg bijna over. "En wat dan? Dat we stiekem zonder toestemming zijn gaan duiken? Ze zouden ons nooit meer meenemen." Kaat keek op, haar blauwe ogen fel. "Het gaat hier niet om toestemming. Het gaat om veiligheid. Als dit echt te maken heeft met Nebula, dan hebben we geen idee waar we in verzeild raken." Lian voelde de spanning in de kamer stijgen. Hij haalde diep adem. "We kunnen dit niet negeren. Maar we moeten slim zijn. Mijn ouders weten meer, dat is duidelijk. Willie ook. Alleen vertelt niemand ons iets. Dus moeten we zelf blijven zoeken, maar met ons verstand." Sen knikte langzaam. "En met elkaar. We kunnen dit niet alleen." Jenna sprong overeind. "Precies! Dat bedoel ik. Samen, als een team. En dit keer gaan we niet terugdeinzen. Wat er ook gebeurt, we ontdekken wat daar beneden ligt." Lian keek

naar haar, naar de grijns die nooit ver weg was, en voelde een mengeling van bewondering en zorg. Jenna's moed grensde vaak aan roekeloosheid. Hij wist dat haar drang om te ontdekken hen even goed kon redden als in gevaar brengen. Die nacht sliep niemand echt. Lian lag wakker en luisterde naar het zachte tikken van de klok. Hij dacht aan de plaat, aan het woord *Nebula*. De groep had ook besloten voor de komende weken te verblijven en slapen in het hoofdkwartier bij Lian, nu dat ze zoveel samen zullen werken. Dus In de kamer naast Lian lag Sen te woelen in zijn bed, Jenna lag in haar bed op haar buik met haar notitieboek voor zich, krabbels en tekeningen van wat ze gezien hadden. En Kaat zat de kamer ernaast op haar balkon zoals ze thuis altijd deed, zwijgend naar de oceaan starend, alsof ze probeerde de geheimen uit de golven zelf te lezen. Ondertussen zat Willie alleen in zijn kantoor boven de duikclub. Een oude foto lag voor hem op tafel, vergeeld door de tijd. Het toonde een jongere versie van hemzelf, omringd door mannen die allang verdwenen waren. Hij streek er met zijn hand overheen. De nacht viel zwaar over Palmarosa. En ergens, diep in de oceaan, wachtte het schip geduldig.

Hoofdstuk 13

De volgende ochtend, wanneer de zon opkwam en de hemel nog oranje straalde barste de chaos los. De vrienden werden wakker van heen en weer geloop in de gangen, luide stemmen en vooral veel chaos. Lian schiet staat op, ogen nog slaperig en opent de deur van de kamer. Hij ziet wetenschappers beneden rond de tafel staan met kaarten in

het midden. Zijn moeder is aan het telefoneren en zijn vader was van links naar rechts in de kamer te ijsberen terwijl hij luidop dingen vertelde. Sen komt bij hem staan “wat is dit allemaal?” vraagt hij. “Er is iets gebeurt denk ik, moet wel, maar ik weet niet wat”. Jenna en Kaat beginnen zich ook om te kleden. Jenna is zoals altijd weer vrolijk en enthousiast. Kaat daarentegen is nu zeer teruggetrokken, alsof de situatie te druk is, “er klopt hier iets niet” zegt ze stilletjes terwijl ze allemaal samen de lift naar het labo nemen. Eenmaal de liftdeuren opengaan wordt alles duidelijk. Foto’s van een scheepswrak hangen overal in de kamer. Kaarten, foto’s, plattegronden, artikels en veel meer. Sen wandelt naar binnen en wijst direct naar een foto. Op die foto is een zijpaneel van het schip te zien met daarop “Nebula”. Jenna springt van enthousiasme “zie je wel! Kijk! Dit is dat schip waar we een paneel van vonden!”. Kaat is stil, ze kijkt het labo rond en observeert alles wat ze ziet, en haar blik is scherp en gefocust. Lian gaat naar een van de wetenschappers en vraagt wat er gaande is. “We hebben een signaal ontvangen van een wrak op een diepte van 9000 m onder zeespiegel” antwoord de wetenschapper “het is een schip wat nergens staat aangegeven en nooit als vermist is opgegeven. Een schip dat zogezegd niet bestaat.” “Een spookschip?!” vraagt Sen verbaasd. “Nee, niet volledig. We hebben artikels en bestanden gevonden over het schip ‘Nebula’, lijden naar een handelsschip.” Antwoord de wetenschapper. “Dit lijkt me nu niet een handelsschip” onderbreekt Kaat hem. “Dat klopt inderdaad, en dat maakt het allemaal nog raarder”. Lian’s ouders komen de lift uitgestapt. “Aandacht!” roept Lian’s

vader. “We hebben toestemming, we mogen het onderzoek beginnen...”

Hoofdstuk 14

Het laboratorium stond op springen van activiteit. Het geroezemoes van stemmen mengde zich met het piepen van apparaten, het schuiven van stoelen en het knisperen van papieren die haastig van hand tot hand gingen. Voor Lian voelde het alsof hij in een film was beland: overal hingen kaarten en foto's, schermen flitsten met data, en tussen dat alles liepen zijn ouders rond, hun gezichten strak en gespannen. Zijn moeder stond gebogen over een grote tafel waarop een satellietkaart lag. Met een pen trok ze cirkels rond een stip ver in de Atlantische Oceaan. “Hier,” zei ze, terwijl ze haar vinger liet rusten op de plek, “heeft het signaal ons geleid. Negenduizend meter onder zeeniveau. Geen enkel geregistreerd vaartuig, geen officiële melding. Het wrak hoort niet te bestaan.” “Negenduizend?” herhaalde Sen, die naast Lian stond. Zijn stem klonk dun, alsof de lucht even uit hem werd geperst. Hij probeerde een grapje te maken – “daarvoor heb je een lift naar de hel nodig” – maar niemand lachte. Jenna schoof naar voren, haar ogen groot en glinsterend. “Dat is waanzinnig! Dat betekent dat dit schip echt uniek is. Denk eens na, een mysterie dat al die jaren verborgen is gebleven!” Kaat stond een stap achter de anderen, zwijgend. Haar blik gleed langzaam over de muur vol foto's en artikelen. Ze zag hoe de wetenschappers met haastige hand notities maakten en hoe sommigen elkaar bezorgd aankeken. “Dit klopt niet,” zei ze zacht, meer tegen